

Idees

De corbates i cínic

Agustí Colomines

Dubto entre si anar-me'n al cinema o posar-me a escriure aquest article. És diumenge a la tarda i no sé què fer, perquè si durant la setmana em dedico a treballar com un ase, no sé per què els caps de setmana els he de dedicar a escriure articles que parlin de política que, vana pretensió la meua, intentin orientar una mica

la parròquia catalanista. Ara que amb el nou tripartit s'ha posat de moda la tecnocràcia i la grisor com a norma per no trencar cap plat, l'èpica de la política, allò que havia mogut molta gent a participar del projecte de reconstrucció nacional sense esperar res a canvi, es veu que l'hem de reservar per als dies de festa. Llàstima que els còmplices principals d'aquest "gir tecnocràtic" –postnacional, en diuen– siguin els mateixos que, arravatats i plens d'ira, es van carregar l'altre tripartit i van voler fer creure a molta gent que estàvem a un pas de la sobirania plena. Coses de la política partidista, que sempre és més miserable que heroica, perquè massa sovint dedica més esforços a discutir sobre quin càrrec ocuparà cadascú que sobre què farà cada u des del càrrec que ocuparà.

"Amb el nou tripartit s'ha posat de moda la tecnocràcia i la grisor"

En aquest cementiri de les corbates que és avui la política catalana d'entesa –perquè d'altra banda tot és molt masculí, atès que l'apel·lació als genitals és constant per oposició a la raó–, hi ha una fauna que és especialment grotesca. Són els comentaristes polítics, l'entorn, per dir-ho en termes futbolístics, que tenen la pretensió de ser alguna cosa més que la decoració del bany de la mansió de l'amo. La vanitat no els ho deixa reconèixer, però molts d'ells escriuen al dictat de la realitat, quan les coses ja han passat, més que no pas per incidir-hi i transformar-la. Escriuen per justificar-se i per justificar les opcions dels partits, esclaus de la tàctica. Deu ser per això que el cinisme s'escampa com si fos la fragància d'una colònia.

Tots caiem alguna vegada en la temptació de donar lliçons. D'acord. Però hi ha qui ho fa de manera recurrent, i, és clar, empenya que aquesta gent un dia t'alliçoni per moderat i l'altre per radical. Comences a pensar que el problema el tenen ells perquè, atabalats com van per l'excés de narcisisme, no saben quin peu calcen. Tal vegada el seu problema sigui que les sabates els les compren uns altres. La por a l'aïllament tomba moltes voluntats pretesament de ferro. Ningú, i és comprensible, no desitja que el bandegin. És clar que no. Però la por no ha estat mai cap accelerador de res. Només el risc, la capacitat de pensar al marge dels ressentiments i de les ambicions personals, fa que les coses avancin. Fins i tot aquells que parlen més per l'entrecreix que per la boca ho saben.

Estatut andalús fotocopiats

Ramon Tremosa

El president del PP d'Andalusia, Javier Arenas, diu que l'Estatut andalús és del tot constitucional i és un "antídoto enfront del nacionalisme insolidari". A més, també diu que no hi ha cap article que sigui exactament igual que el català. Albert Lamarca, professor de Dret a la UPF, ha comparat els dos estatuts i ha analitzat els articles impugnats pel PP davant el Tribunal Constitucional.

Lamarca afirma que, si exclouem els articles sobre llengua, cultura, drets històrics i les altres matèries que no són a l'Estatut andalús, prop del 80% dels articles contra els quals ha recorregut el PP davant el TC van ser aprovats dins de l'Estatut andalús el passat 2 de novembre al Congrés dels Diputats. Bona part d'aquests articles han estat redactats seguint el model català, en molts casos sense cap variació, sobretot en justícia i finançament. L'Estatut català és més detallat en competències, però l'Estatut andalús encara té més articles que el català: 250 contra 223.

Un tast de com ha funcionat la fotocopiadora en una cinquantena dels articles impugnats davant el TC: en primer lloc hi figura l'article del text català i després del guió l'article corresponent andalús. 7-5, 20.1-20.2, 21.2-21.2, 80.1-30.1, 82-131, 95-140 i 143.1 i 2, 96-143.4 i 5, 97.98 i 99-144, 101-146, 103-147, 105-149, 107-151, 122-78, 126.2-75.7, 127.2-68.2, 132.1-66, 135-76.3, 140.2.3.4 i 7-64.4.5.6 i 9, 141.2-81.2, 144.5-57.5, 146.1.a i b-69.1 i 4, 148.2-56.8, 149.2-56.9, 152-58, 154.2-58.4.5è, 157-70, 158.3-54.3, 160-60, 162-55, 169.2 i 3-64.7 i 8, 166-61, 170.1.i-63.1.1r, 170.2-63.2, 171.c-71, 172-53, 180-224, 182-87, 183-220, 185-233, 186-231, 187-234, 189-235, 191.1-238.1, 195-241, 204.1-181.2, 205-182, 210-184, 222-248, DA2-231.3, DA7-178, DF1-DF1, DF3-DF2.

L'Estatut andalús exigeix que el Govern estatal prioritzi el criteri de la població per repartir la inversió pública estatal, en contraposició al català, que estableix que sigui el PIB. Amb els pressupostos de l'estat del 2007, que segueixen sense regionalitzar un 25% de tota la inversió pública, Andalusia en rep el 17,5% (té el 19% de la població estatal) i Catalunya només el 14%, tot i generar el 19% del PIB estatal. Parlem d'inversió pressupostada, no executada, que sempre ha estat més alta a Andalusia i més baixa a Catalunya. Amb el nou Estatut tot continua com sempre.

L'actuació del PP és un dels majors actes de cinisme i de maldat que he vist fins ara en política. La COPE també ha mig beneït l'Estatut andalús. El PP, però, ha pogut fer la feina bruta del PP gràcies al silenci còmplice del PSOE, que no s'ha dignat ni a publicar les balances fiscals, i també gràcies al fet que CiU i ERC no han sabut o volgut fer pinya. Els perjudicats, l'economia catalana en general i els catalans en particular.